

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΜΟΡΦΟΥ ΒΙΚΤΩΡΑ ΧΑΤΖΗΑΒΡΑΑΜ ΣΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΕΝΩΣΗ ΚΥΠΡΙΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

Θέλω να ξεκινήσω ευχαριστώντας την Ένωση Κυπρίων Προσφύγων Ελλάδας «Κύπρος 74» για την τιμή που μας κάνουν να αρχίσουν αυτόν το σημαντικό κύκλο εκδηλώσεων από τη Μόρφου.

Η προσπάθεια τους αυτή δείχνει την αγάπη και την έγνοια τους για την Κύπρο μας αλλά και ότι ο αγώνας όλων μας δεν σταματά ποτέ, σε όποιο μέρος του κόσμου και να κατοικούμε, αφού η ψυχή μας πάντα θα είναι δοσμένη στο αγαπημένο μας νησί.

Κύριε Πρόεδρε και Μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου, σας εκφράζω τις θερμές μας ευχαριστίες και τα συγχαρητήρια μου για αυτή σας την πρωτοβουλία.

Κυρίες και Κύριοι,

Αγαπητοί φίλοι,

Είμαι σίγουρος ότι έχετε ακούσει πάρα πολλές φορές μέσα σε αυτά τα 50 χρόνια προσφυγιάς τη φράση: «Βρισκόμαστε στην πιο κρίσιμη φάση του κυπριακού». Θέλω να σας διαβεβαιώσω ότι αυτή τη στιγμή η συγκεκριμένη φράση είναι αληθινή όσο ποτέ άλλοτε.

50 χρόνια μετά την εισβολή, δεν μπορεί παρά να αντιλαμβανόμαστε όλοι ότι τα περιθώρια στενεύουν επικίνδυνα. Ως εκ τούτου, δεν μπορώ παρά να κρούσω τον κώδωνα του κινδύνου για τις επιπτώσεις που θα έρθουν, αν δεν καταφέρουμε άμεσα να βρούμε μια βιώσιμη λύση του κυπριακού.

Δυστυχώς, μετά το ναυάγιο του Κραν Μοντανά εδώ και 7 χρόνια δεν υπάρχουν διαπραγματεύσεις, δεν γίνεται κανένας διάλογος και καμία συζήτηση, τουλάχιστον σε διεθνές επίπεδο, για το κυπριακό.

Η διεθνής κοινότητα και η Ευρώπη αν και έδειξαν σπουδαία αντανakλαστικά στην περίπτωση της Ουκρανίας, με την επιβολή σκληρών κυρώσεων κατά της Ρωσίας, στη δική μας περίπτωση, εδώ και 50 χρόνια σφυρίζουν αδιάφορα. Η Τουρκία δεν έχει υποστεί καμία συνέπεια για την παράνομη εισβολή του 1974 και την κατοχή του 37% της Κύπρου τον τελευταίο μισό αιώνα. Αντίθετα, μέχρι και σήμερα βλέπουμε τις μεγάλες δυνάμεις να κανακεύουν την Τουρκία, να την θεωρούν πολύτιμο σύμμαχο και να αγνοούνε επιδεικτικά τις προκλητικές δηλώσεις του Ερντογάν που συχνά πυκνά κάνει για να τονίσει το εθνικιστικό φρόνημα των ακόλουθών του.

Σημειώνω δε την χορήγηση ευρωπαϊκών κονδυλίων στην κατεχόμενη περιοχή για αναπτυξιακά έργα, που στην ουσία δυστυχώς, σε αρκετές περιπτώσεις δημιουργούν τετελεσμένα επί του εδάφους, τα οποία καθιστούν μια ενδεχόμενη λύση του Κυπριακού ακόμη πιο δύσκολη.

Η κάθοδος της κυρίας Ολγκίν στην Κύπρο, της προσωπικής απεσταλμένης του ΓΓ του ΟΗΕ, αν και μας χαροποιεί ιδιαίτερα, θα πρέπει να εκληφθεί δυστυχώς ως μια από τις τελευταίες προσπάθειες που καταβάλλονται.

Αυτό αγαπητοί φίλοι δεν είναι απλή κινδυνολογία, είναι δυστυχώς τα δεδομένα όπως τα διαμορφώνει ο χρόνος που περνά αμείλικτος. Είναι ο μισός αιώνας κατοχής που δεν πέρασε χωρίς να αφήσει το στίγμα του. Μετά το δίδυμο έγκλημα του Πραξικοπήματος και της Τουρκικής Εισβολής, έχουν χαθεί δύομιση γενιές βιωματικών προσφύγων με το όνειρο της επιστροφής ανεκπλήρωτο. Η απόφαση του ΕΔΑΔ στην υπόθεση Δημόπουλου εναντίον Τουρκίας, υποβάλλει ότι τα άτομα που έχουν συναισθηματικό δεσμό με την περιουσία τους είναι αυτά που το 1974 ήταν τουλάχιστον 10 χρονών. Αντιλαμβάνεστε αγαπητοί φίλοι ότι οι άνθρωποι αυτοί σήμερα είναι 60 και άνω. Καταλαβαίνετε λοιπόν όλοι, ότι δεν μας παίρνει πλέον να περάσουν άλλα χρόνια κατοχής.

Θέλω να πιστεύω ότι συμφωνούμε όλοι ότι η μόνη επιλογή που έχουμε ως κράτος για επίλυση του κυπριακού, είναι ο διάλογος. Οι πληγές του πολέμου, οι χιλιάδες νεκροί, ο πόνος για τους

αγνοούμενους που ακόμα αναζητούμε, και στις εξαιρετικές περιπτώσεις που με τη μέθοδο του DNA διακριβώνεται η τύχη τους, έρχονται σε μικρά κασονάκια για την ταφή τους στις ελεύθερες περιοχές, είναι ακόμη πολύ νωπές για τους Κύπριους.

Είναι λοιπόν εξαιρετικά σημαντικό να επαναρχίσουν το συντομότερο δυνατό οι συνομιλίες, να βρεθούν τρόποι για να καμφθεί η αδιαλλαξία της Τουρκίας και να τροχοδρομηθούν επιτέλους οι διαδικασίες που θα οδηγήσουν σε μια βιώσιμη και λειτουργική λύση του κυπριακού προβλήματος. 50 χρόνια είναι πολλά. Πλέον, ακόμη και ένας χρόνος ακόμη να περάσει, μετράει πολύ και δυστυχώς μετρά εις βάρος μας.

Κυρίες και κύριοι,

Αγαπητοί φίλοι

Επειδή σήμερα μου δίνεται η δυνατότητα να μιλήσω σε ένα ακροατήριο στο οποίο σίγουρα βρίσκονται αρκετοί πρόσφυγες, με τους οποίους η μοίρα μας είναι κοινή, θέλω να τονίσω ότι παρά τις διαχρονικές παραλείψεις των εκάστοτε κυβερνήσεων, τις ανισότητες που δημιουργήθηκαν για τους πρόσφυγες, από τα λάθη και την ανύπαρκτη σχεδόν προσφυγική πολιτική που είχαμε να αντιμετωπίσουμε τα τελευταία 50 χρόνια, είμαστε ακόμη εδώ! Ο αγώνας μας δεν σταματά ποτέ. Όσο υπάρχει ελπίδα, εμείς θα παλεύουμε για να επιστρέψουμε στη Μόρφου, την Αμμόχωστο, την Κερύνεια και σε κάθε γωνιά της κατεχόμενης γης μας.

Η Μόρφου πήρε το όνομα της από τη θεά Μορφώ η οποία λατρευόταν στον αρχαίο ελληνικό κόσμο από τους Λάκωνες της Πελοποννήσου, τη θεά Αφροδίτη δηλαδή, με δόρυ και ασπίδα. Οι πρώτοι κάτοικοι της Μόρφου ήταν προφανώς Λάκωνες και όπως αυτοί, ούτε και εμείς θα παραδώσουμε ποτέ τα όπλα μας. Ο αγώνας μας θα ολοκληρωθεί μόνο με την τελική δικαίωση.

Τα βυζαντινά χρόνια η Μόρφου κατοικείτο από Ακρίτες που είχαν για προστάτη τους τον Άγιο Μάμα, οι Ακρίτες αυτοί, μετέφεραν και διέδωσαν την τιμή του στην Κύπρο. Στη Μόρφου, στα ερείπια δύο παλαιοχριστιανικών βασιλικών ναών, ανέγειραν Ιερό Ναό, τον οποίο

αφιέρωσαν στο όνομα του και τον κατέστησαν πολιούχο Άγιο της πόλης.

Απόγονοι οι Μορφίτες και των ακριτών, των άγρυπνων φρουρών των συνόρων της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, δεν μπορούμε λοιπόν παρά να συνεχίσουμε και εμείς το έργο τους και να σταθούμε φρουροί των συνόρων του νησιού μας που φτάνουν μέχρι τις ακτές του Κόλπου της Μόρφου, της Κερύνειας και του Απόστολου Ανδρέα.

Ο δρόμος δεν είναι εύκολος, ο αγώνας μας ήταν πάντα άνισος και βασανιστικός. Δεν θα σταματήσει όμως ποτέ για εμάς τους Μορφίτες, μέχρι να περπατήσουμε ξανά στις τέσσερις ενορίες της λεμονανθούσας πόλης μας, την ενορία του Αγίου Μάμαντα, του Αγίου Γεωργίου, της Αγίας Παρασκευής και του Χρυσοσώτηρος. Μέχρι να ηχήσουν ξανά χαρμόсуна οι καμπάνες των εκκλησιών μας οι οποίες σήμερα δυστυχώς, με εξαίρεση τον Άγιο Μάμα ο οποίος αποτελεί Μουσείο χριστιανικών εικόνων και στον οποίο η είσοδος επιτρέπεται μόνο με πληρωμή, έχουν υποστεί ανείπωτες καταστροφές.

Ενδεικτικά αναφέρω ότι ο Ιερός Ναός του Αγίου Γεωργίου έχει σήμερα μετατραπεί σε αίθουσα διδασκαλίας χορών, η Αγία Παρασκευή έχει γίνει μουσουλμανικό Τέμενος ενώ η εκκλησία του Χρυσοσώτηρος είναι σήμερα δυστυχώς χώρος προετοιμασίας νεκρών για ταφή.

Θα κατεβάσουμε αγαπητοί φίλοι το λάβαρο του αγώνα, μόνο όταν ακουστούν ξανά χαρούμενες παιδικές φωνές στα σχολεία της Μόρφου, όταν ανεβάσουν ξανά τις υπέροχες αρχαίες τραγωδίες οι μαθητές μας στο Θέατρο των Σόλων, όταν ξεκινήσει ξανά τις εργασίες του το Διδασκαλικό κολλέγιο της Μόρφου, η Εμπορική Σχολή και όλα εκπαιδευτήριά μας που έκαναν τη Μόρφου κέντρο γραμμάτων και πολιτισμού πριν το 1974.

Οι Μορφίτες, όπως και όλοι οι πρόσφυγες, θα ξεκουραστούμε μόνο όταν επιστρέψουμε επιτέλους στη γη μας, στον τόπο που είναι θαμμένοι οι πρόγονοί μας, στα περιβόλια που ανάστησαν με τον ιδρώτα τους οι γονείς μας, στη Μόρφου και σε κάθε γωνιά του σκλαβωμένου νησιού μας που αγαπήσαμε όπως κανένα άλλο μέρος,

από αυτά που η μοίρα μας επιφύλαξε να ζήσουμε παλεύοντας για να επιβιώσουμε μέχρι τη μέρα του γυρισμού.

Θέλω ειλικρινά να σας ευχαριστήσω όλους για την εδώ παρουσία σας. Η συμμετοχή σας στην εκδήλωση αυτή, μας οπλίζει με δύναμη για να μπορέσουμε να συνεχίσουμε αυτό που ξεκίνησε από την επόμενη κιόλας μέρα μετά την τουρκική εισβολή. Είναι πολύ σημαντικό για εμάς να ξέρουμε ότι δεν είμαστε μόνοι μας σε αυτή την προσπάθεια και η σημερινή σας παρουσία το αποδεικνύει περήτρανα.

Σας ευχαριστώ πολύ!

Βίκτωρας Χατζηαβραάμ

Δήμαρχος Μόρφου

20 Μαρτίου 2024